మాటే మంత్రము

తమిరిశ జానకి

''తివిరి ఇసుమున తైలంబు దీయవచ్చు

దవిలి మృగతృష్ణలో నీరు త్రాగ వచ్చు

తిరిగి కుందేటి కొమ్ము సాధిం చవచ్చు

చేరి మూర్ఖుల మనసు రంజిం పరాదు...''

పక్క గదిలో మనవడు పద్యం వల్లెవే యడం వినపడి శివరామయ్య కళ్లల్లోకి వింత మెరుపు వచ్చింది. తన మనవడేనా? ఎంత చక్కగా తెలుగు పలుకుతున్నాడు? ఎంత బాగా పద్యం చదువుతున్నాడు?

దిగులుతో...మానసికమైన నీరసంతో మంచం మీద పడుకుని ఉన్న ఆయనకి ఆ ఉత్సాహం ఎలా వొచ్చిందో ఏమో... ఓ పదేళ్ల వయసు హఠాత్తుగా తగ్గిపోయినవాడిలా ఉల్లాసంగా మంచం దిగాడు. గదిలోంచి బయటికి రాబోయాడు.

''ఏం కావాలి నాన్నగారూ?'' సరిగ్గా అప్పుడే గది ముందు నుంచి వెళుతున్న ప్రకాశం అడిగాడు.

''అబ్బే ఏవక్కరలేదు.. మన గోపి ఎంత బాగా చదువుతున్నాడో పద్యం...''

''ఐతే? వాడు చదువుకునే గదిలోకి వెళ్లా మంటే వాడి చదువు పాడవుతుంది. అసలే కుదురు తక్కువ వాడికి'' హడావిడిగా బయటికి వెళ్లిపోయాడు.

''నిజం చెప్పావు... మంచి మాట చెప్పావు'' లోలోపల అనుకుంటూ వెనక్కి వెళ్లి మంచంమీద కూచుండిపోయాడు శివరామయ్య.

కొడుకు ముక్కోపి అన్న విషయం తనకి తెలియదు గనకనా? అటు కోడలేమో ముభావంగా ఉండే మనిషి... తనకి వేళకి కాఫీ ఫలహారం భోజనం అన్నీ చూసుకుంటుంది. పాపం.. ఆ లోటు చెయ్యదు. కానీ పలుకే బంగారమాయెనా పాట పాడుకోవాలని అనిపిస్తుంది ఆమెని చూస్తే ఎవర్కైనా సరే.. పోనీ... మనవడ్నైనా బడి నుంచి వచ్చాక దగ్గర కూచోపెట్టుకుని కాసేపు కబుర్లు చెప్దా మంటే వాడి ట్యూషన్లు... ఇరుగు పొరుగు పిల్లలతో వాడి ఆటలూ అన్నీ అయ్యేసరికి తనకి నిద్ర వస్తుంది. వాడూ నిద్రపోయే సమయం అవుతూనే ఉంటుంది.

తన దగ్గర మొదటి నించీ చనువు లేకపోవడంతో ఇంటికొచ్చిన అతిథిని చూసినట్టే చూస్తూ మసలుకుంటున్నాడు వాడు.

డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరైనా మాట్లాడుకోవచ్చు అనుకుంటే ఆ అవకాశం లేకుండా చేశారు కొడుకూ కోడలూ...

కారణం... ఇల్లంతా నున్నగా జారిపోయే టైల్స్ నేల...

''ఇలాంటి నేల మీద నడిచిన అలవాటు మీకు లేదు కదా... ఇటూ అటూ తిరిగారంటే కాలు జారి పడ్డారంటే మా పని అవుతుంది'' అంటూ గదిలో మంచం దగ్గరే ఓ చిన్న బల్ల వేసేశారు. గదిలోకి వేళకి కాఫీ ఫలహారం భోజనం అన్నీ తెచ్చి పెట్టేస్తారు.

సదుపాయాలతో బాగానే చూసుకుంటున్నారు. ఎటాచ్డ్ బాత్రూమ్ ఉండనే ఉంది.

''నాన్నగారూ... హైవే మీద ఉంది మన ఇల్లు. ఈ పట్టణాల్లో ట్రాఫిక్ ఎక్కువ. మాలాంటి వాళ్లకే నడవడం ఎంతో భయం. వీధిలోకి వెళ్లకండి మీరు'' ఈ ఊరు తీసుకొచ్చిన మొదటిరోజే చెప్పేశాడు ప్రకాశం.

ఇంట్లో అటూ ఇటూ తిరగడానికి లేదు. జారిపడే టైల్స్.. బయట నడిచే జాగా లేదు. వీధిలోకి వెళ్లడానికి లేదు. పోనీ..ఇరుగు పొరుగులో పెద్ద వయసు వాళ్లెవరైనా ఉన్నారేమో చూసి తనకి వాళ్లని... వాళ్లకి తనని పరిచయం ఏవన్నా చేశారా? ఏమీ లేదు.. తన గదీ.. తన మంచం.. ఇదే లోకం.

నెల్లాళ్ల కిందట ఉన్న ఊర్నించి తండ్రిని ఇక్కడికి తన దగ్గరకి తీసుకొచ్చేశాడు ప్రకాశం. ఇన్నేళ్లూ ఉన్న సొంత ఊళ్లో బడిలో తెలుగు పంతులుగా.. బడి.. పిల్లలు... ఇదే లోకంగా.. ఇదే ప్రాణంగా ఎంతో సంతోషంతో గడిపిన వ్యక్తి... రిటైరైన బాధ నించి తేరుకున్న వ్యక్తి.. ఉత్సాహంతో మనసుకి ముసలితనాన్ని చేరనివ్వకుండా రోజులు గడుపుతున్న మనిషి.. అసలు..రిటైరైన రోజు ఆయన పడిన మనోవేదన అంతా ఇంతా కాదు.. ఇంక నాకు జీవితం ఏముంది పద్మావతీ? అని భార్యతో అంటుంటే ఆవిడ కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. చటుక్కుని తల దించుకుంది. ఆయన దిగులు పోగొట్టాలి గానీ మరింత పెంచకూడదు కదా!

''ఉద్యోగంలో చేరినది మొదలు ఆ బడితోనూ తెలుగు పాఠాల

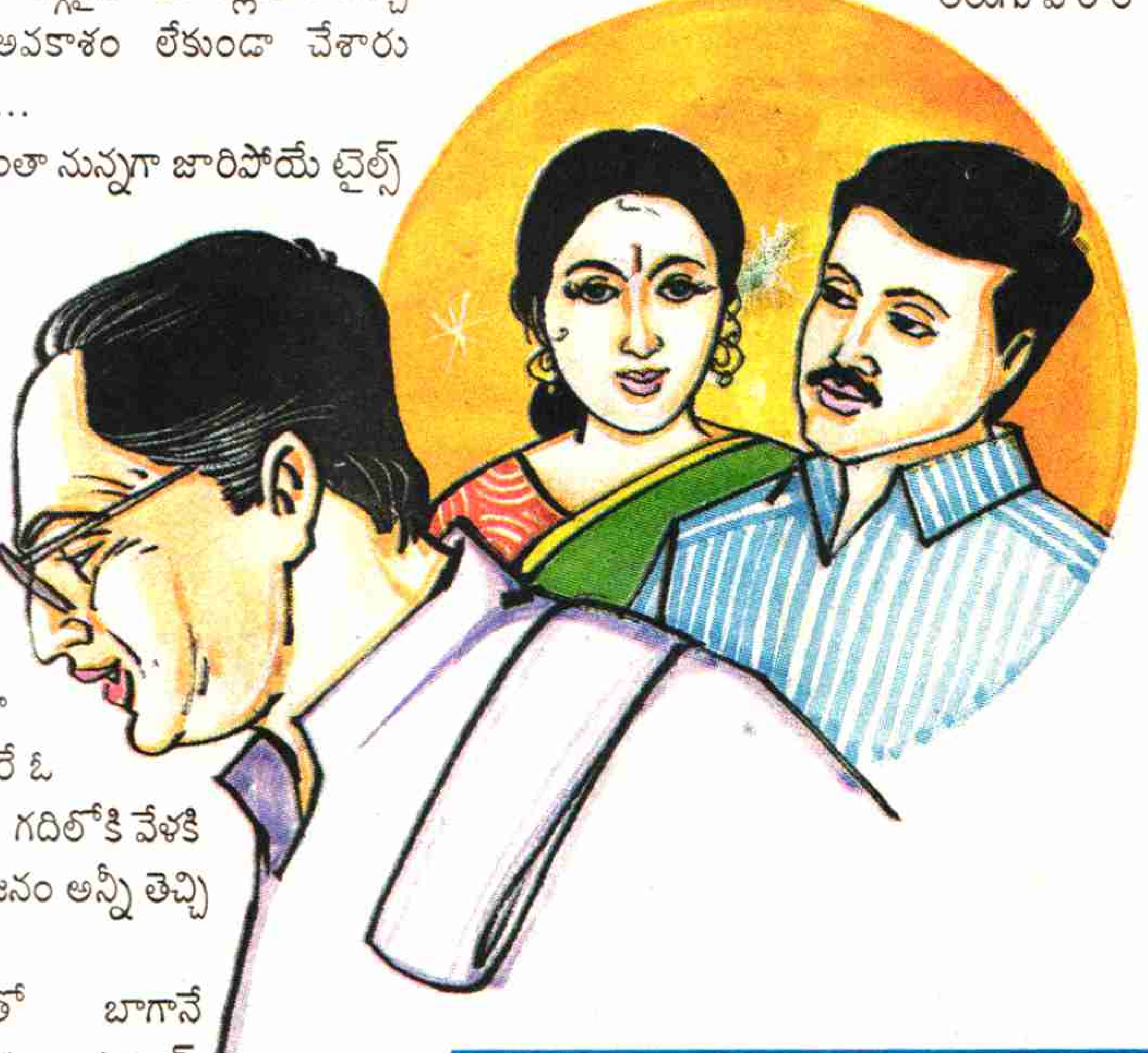

తోనూ నా ప్రాణం ముడిపడిపోయింది. నీకూ తెలుసు కదా?'' గుండె లోతుల నించి వచ్చింది ప్రశ్న.

''మనకి పుట్టినది ఒక్కడే కొడుకు.. కానీ ఆ భగవంతుడు ఎంతమంది పిల్లలని నాకు చేరువ చేశాడో? ఎంతో భాగ్యశాలిని అనుకున్నాను. ఈ రోజు నుంచీ నా పరిస్థితి తల్చుకోడానికే నాకు భయంగా ఉంది పద్మావతీ''

''ఏవండీ! అలా మాట్లాడకండీ... రిటైరవ్వడం అన్నది తప్పు కదండీ. అది సహజమే. ఇన్ని సంవత్సరాలుగా పాఠాలు చెప్పిచెప్పి అలసిపోయారు. ఈ వయసులో విశ్రాంతి అవసరం కదా!''

''నాకు ఓపిక బాగానే ఉంది. తెలుగు పాఠాలు చెప్పకుండా ముద్ద నోటికి పోదు నాకింక''

చిన్న పిల్లవాడికి నచ్చచెపుతున్నట్టుగా అంది పద్మావతి- ''రోజూ కొంత సేపు నాకు చెప్తూ ఉండండి తెలుగు పాఠాలు''

''బుద్ధిగా వింటావా మరి?''

నోటి మీద వేలు వేసుకుని తల ఊపిందావిడ. తెచ్చిపెట్టుకున్న భయం కళ్లల్లో...

నవ్వు తొంగి చూసిందాయన మొహంలో..

అమ్మయ్య... తనకి కావల్సింది అదే... అనుకుంటూ చిన్నగా నిట్టూర్చిందావిడ.

వాళ్లిద్దరినీ తన దగ్గరకి వచ్చేసి ఉండమన్నాడు ప్రకాశం. ఒప్పుకోలేదు శివరామయ్య.. ఎన్నేళ్లగానో ఉన్న ఊరు... అలవాటైన మనుషులు... పరిసరాలు... ఉండగలిగినన్నాళ్లు ఇక్కడే ఉంటాంలే. ఉండలేనప్పుడు చూద్దాం అన్నాడు.

సరేనని ఊరుకున్నాడు ప్రకాశం.

★ ★ ★

నిజంగానే భార్యని రోజూ ఓ గంటసేపు కుదేసేవాడు శివరామయ్య. అన్ని తరగతుల తెలుగు పుస్తకాలూ ఉన్నాయి ఆయన దగ్గర. ఒక పద్ధతి ప్రకారం వాటిలో లీనమైపోయి వివరించి చెప్తూ ఉండేవాడు. బుగ్గన చెయ్యి పెట్టుకుని ఆయన మొహంలోకి చూస్తూ అనుకునేది ఆవిడ. ''ఇదొక తపస్సులా... చుట్టూ ప్రపంచాన్ని మరిచిపోయి ఆ చెప్పే పాఠంలోనే భగవంతుడిని చూసుకుంటారన్న మాట ఈయన!''

అలా అనుకున్నప్పుడు ఆవిడకి తన తల్లి ఏనాడో అన్న మాటలు గుర్తొచ్చేవి... అమ్మడూ ఏ పని చేసినా దాని మీద శ్రద్ధ పెట్టి భగవధ్యాన్నం చేస్తున్నట్టే అందులో లీనమై చేయాలి.

...అప్పుడా పని సవ్యంగా జరగడమే కాదు మనసుకి తృప్తిని కూడా ఇస్తుంది. ఆ రోజుల్లో ఆ మాటలు పట్టించుకునే వయసే కాదు తనది.

అరవయ్యేళ్లొచ్చి అడ్డగోడ పట్టుకుని నడిచినట్టు... ఇప్పుడు కళ్లారా ఆ మాటకి అర్థం చూస్తుంది తను. తన భర్త బడిపంతులని తన అక్కచెల్లెళ్ల భర్తలు ఇంజనీర్లు డాక్టర్లని ఇన్నాళ్లూ ఒక చింత తన మనసులో ఏ మూలో ఉంటూనే ఉండేది. పైకి ఎప్పుడూ కనపడనిచ్చేది కాదు. కానీ తనెంత పిచ్చిగా ఆలోచించిందో ఇన్నాళ్లూ అని ఇప్పుడు సిగ్గు పడుతోంది.

''ఏవిటలా చూస్తున్నావు? వింటున్నావా నేను చెప్పేది?'' అడిగాడు శివరామయ్య.

ఉలికిపాటుతో కంగారుపడింది.

''ఆ..ఆ...చెప్పండి''

రోజూ పాఠాలు మాత్రమే కాక రాత్రిళ్ల కొంత సేపు పద్యాలు చదివి వినిపిస్తుండేవాడు. సాయంత్రాలు పెరట్లోనూ ఇంటి ముంగిట్లోనూ మొక్కలకి సేవ చేసేవాడు. అదై పోగానే కామేశ్వరరావు నాగభూషణంతో కలిసి దూరంగా ఉన్న దేవాలయానికి నడుచుకుంటూ వెళ్లి అక్కడో గంటసేపు లోకాభిరామాయణం మాట్లాడుకుని రావడంతో నిమిషాల్లో గడిచినట్టు గడిచిపోయేది రోజు. ఆ ఇద్దరూ తన వయసు వాళ్లే.

నాగభూషణం లలితసంగీతం చాలా బాగా పాడతాడు. గుడి దగ్గర రోజూ రెండు మూడు పాటలైనా పాడందే ఊరుకునేవారు కాదు. ఆ రజనీకర మోహనబింబము నీ నగుమోమును పోలునటే అంటూ తన్మయత్వంతో ఆయన పాడుతుంటే శివరామయ్య కళ్ల ముందు భార్య పద్మావతి ముఖమే కనిపించేది. పుష్ప విలాపం పాడుతుంటే మనసు కరిగిపోయేది. కామేశ్వరరావుకి సామెతలు చెప్పడం సరదా. వాళ్ల అమ్మ, మాటకి ముందు సామెత చెప్తూ ఉండేదిట. అలా వాళ్ల అమ్మ దగ్గర్నించి పుట్టెడు సామెతలు బుర్రలో నింపుకున్నాడు. పాటలయ్యాక సామెతలు చెప్పి నవ్విస్తూ ఉండేవాడు. తన వంతు వచ్చేసరికి పద్యాలు చదవమనేవారు.

''రాగయుక్తంగా పద్యాలు చదవడంలో నిన్ను మించినవాళ్లు ఉండరేమో'' అంటూ ఆకాశానికి ఎత్తేసేవారు. ములగచెట్టు ఎక్కించకండి నన్ను అంటూ నవ్వేసేవాడు శివరామయ్య.

అన్నీ కలగలిసి మంచి ఉత్సాహం హుషారు మళ్లీ పుంజుకున్నాయి ఆయనలో. నైరాశ్యం ఎక్కడికి పోయిందో ఆయనకే తెలియదు. ఆయన చెప్పే పాఠాలు వినిపించే పద్యాలు పద్మావతమ్మకి

డేరింగ్ గాళ్ మినీషా!

మనుషుల జీవితాల్ని ఇన్సూర్ చేయడం ఎప్పుడో ఆరంభమైంది. అలాగే వాహనాలనూ, పెద్ద పెద్ద బిల్డింగ్‌లనూ ఇన్సూర్ చేస్తారు! అలాగే క్రీడాకారులు ప్రత్యేకమైన ఇన్సూరెన్స్ చేస్తుంటారు. ఉదాహరణకి ఫుట్ బాల్ క్రీడాకారుడు మారడోనా తన కాలుని ఇన్సూర్ చేసాడు. ఇలాగే ఇప్పుడు బాలీవుడ్ అందాల తార తన 'జఘన' భాగాన్ని ఇన్సూర్ చేసి సంచలనం సృష్టించింది. తనకి ఎంతో ఆకర్షణని తెచ్చే తన శరీరంలోని ఓ పార్ట్‌ని అలా ఇన్సూర్ చేయడంలో తప్పేం లేదని తనని తాను సమర్థించుకుంటోందిట మినీషా.

ఎంత ఆసక్తి కలిగించేవంటే ఆ సమయం అయ్యేస రికి ఆయన కంటే ఓ అడుగు ముందే తనొచ్చి చాప మీద సర్దుకుని కూచునేది.

రెండేళ్లు గిర్రున తిరిగిపోయాయి వాళ్లకి చీకూ చింతా లేకుండా. ఆ తర్వాతే పడింది పిడుగు... భర్తతో చెప్పందే పక్కింటిక్కూడా వెళ్లని పద్మావ తమ్మ ఏకంగా పై లోకానికే వెళ్లిపోయింది. ఆ రోజు ల్లోనే వరహీనం అంటూ వంకపెట్టకుండా మన సుకి నచ్చిన సంబంధం.. ఐనవాళ్లమ్మాయి.. ఇద్ద రికీ ఒక ఏడాదే తేడా ఐనా... పెద్దల సమ్మతంతో చేసుకున్నాడు శివరామయ్య. రిటైరయినందుకే విలవిల్లాడిపోయిన మనిషికి... తనలోని అర్థభాగం మాయమైపోతే తట్టుకోవడం కష్టం అయింది. తండ్రిని ఒంటరిగా వదిలెయ్యకుండా తన దగ్గరకే తీసుకొచ్చేశాడు ప్రకాశం. కానీ ఆయన్ని తీసుకురా వడంతో తన పని ఐపోయినట్టుగా చేతులు దులిపే సుకున్నాడు.

పొద్దున్నే ఆదరాబాదరా పడిపోతే మళ్లీ ఎప్పుడో రాత్రి బాగా పొద్దు పోయాక ఇల్లు చేరతాడు. తండ్రి దగ్గర కూచుని కాసేపు మాట్లాడే తీరిక ఉండదు. శివరామయ్య పడుకునే గదిలో పగటి సమయంలో కూడా వెలతురు అట్టే ఉండదు. ఉన్న ఒక్క కిటికీ చాలా చిన్నది. దాని మీదకి పక్కింటివాళ్ల చెట్టు కొమ్మలు... పక్కింటి గోడ... ఏదైనా పుస్తకం చదువుకోవాలంటే పగలు కూడా లైట్ వేసుకోవలసిందే.

''పట్టపగలు కూడా లైట్ వేసుక్కూచుంటే కరెంటు బిల్లు కట్టే వాళ్లకి తెలుస్తుంది'' అంటూ ఓ రోజు గది ముందునించి కోడలు సునీత సణు క్కుంటూ వెళ్లడం వినపడి మళ్లీ ఎప్పుడూ పగటి పూట లైట్ వేయడానికి ధైర్యం చేయలేదు శివరా మయ్య.

కాలమే గాయాన్ని మాన్పుతుంది అంటారు... నిజమే. కానీ ఎన్నెన్ని ఊరడింపులు కావాలి మన సుకి! ఆత్మీయ సాంత్వన వచనాలు ఎన్ని కోరుకుం టుంది ఈ వయసులో పిచ్చి మనసు! చిన్న వయసు వాళ్లకి కాలక్షేపాలు అనేకం ఉంటాయి. తన బోటి వాడికో?

నిశ్శబ్దాన్ని భంగం చేసే ఓ చిన్న సవ్వడి కోసం.. మౌనాన్ని భగ్నం చేసే ఓ స్వరం కోసం మనసుకెంత తహతహ!

తాను పిలిచే మనిషేదీ? ఇంట్లో తన దగ్గర కూచుని పలకరించే తీరుబాటు ఎవరికుంది? తనే తప్పూ చెయ్యలేదే! భార్యని కోల్పోయిన దురదృష్ట వంతుడు. ఉన్న ఊరొదిలి నగరానికి చేరిన అసహా యుడు.

ఆ భగవంతుడెందుకు ఒంటరితనమనే ఈ శిక్ష విధించాడు తనకి? ఏకాంతం మౌనం రెండూ పెద్ద వయసులో మనిషికి అవసరమే. కానీ ఎంతవ రకు? మనసు తట్టుకోగలిగినంతవరకే. ఎక్కువైతే ఆ మనసే గిలగిలలాడిపోదూ? వయసుతో తనని ముడిపెట్టవద్దని మనవి చేసుకోదూ? ఈ లోకంలో సున్నితమైనది మనసే... అదే సమ యంలో బండదీ మొండిదీ కూడా మనసే... ఎంత విచిత్రం?

★ ★ ★

రెండు నెలలు రెండు యుగాల్లా గడిచాయి శివ రామయ్య ప్రాణానికి.

ప్రకాశం సునీతలకి ఓ పెద్ద సమస్య వచ్చి పడింది. గోపీకి తెలుగు ప్రైవేట్ చెప్తున్న సావిత్రి గారు వేరే ఊరెళ్లిపోతున్నారు. ఇంటికి దగ్గర్లో ఇంకె వరూ తెలుగు చెప్పేవాళ్లెవరూ లేరు. ఎక్కడికో దూరాలు పంపించే ప్రసక్తే లేదు. ఇప్పుడెలా? తర్జన భర్జన పడిపోతున్నారిద్దరూ. రెండు రోజులుగా అమ్మానాన్నల ఆందోళన గమనిస్తూనే ఉన్నాడు గోపి. అందుకే చివరికిప్పుడు నోరు విప్పాడు.

''అమ్మా! నాకు తెలుగు ప్రైవేట్ కోసం టీచర్ని నేనే చూసుకున్నాను. మీరేమీ వెతికే పని పెట్టుకో కండి''

కంగారు పడిపోయింది సునీత. ''అదేవిట్రా? మాకు తెలియకుండా?''

''మేము చూడద్దా టీచర్ని? నెలకెంతో ఏవిటో మేము మాట్లాడుకోవద్దా?'' చిరాగ్గా చూశాడు ప్రకాశం.

''ఆయనకి డబ్బేమీ ఇవ్వక్కర్లేదు'' కొండపల్లి బొమ్మల్లే తల తిప్పాడు గోపి.

వింతగా ఒకరి మొహాల్లోకి ఒకరు చూసుకు న్నారు భార్యాభర్తలు.

''ఎవర్రా ఆ టీచర్?'' ఆత్రుత ఇద్దరిలోనూ.

''ఇప్పుడే వస్తారు, వస్తున్నారు''

''ఎక్కడా?'' వీధిగుమ్మంలోకి ఆత్రుతగా చూశారు.

''మీరు కళ్లు మూసుకోండి. నేను చెప్పిన ప్పుడు తెరవండి మరి''

ఇద్దరూ కళ్లు మూసుకున్నారు. గోపీ తెరవమ న్నాకే తెరిచారు.

ఎదురుగా- మనవడి చేయి పుచ్చుకుని చిరున వ్వుతో తాతగారు. ఆయన ముఖంలో అంత వెలుగు ఇన్నాళ్లుగా ఎప్పుడూ చూడలేదు వాళ్లు. నేనూ ఓ గుర్తింపు పొందాను అంటున్నాయి ఆయన కళ్లు.

ఓ పదేళ్లు వయసు తగ్గిపోయినవాడిలా కనిపి స్తున్న ఆయన్ని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూండిపో యారు. అమ్మానాన్నలకెదురుగా సోఫాలో తాత య్యని కూచోపెట్టి పక్కనే తనూ కూచున్నాడు గోపి.

''నా తెలుగు టీచర్.. ఇద్దరూ నమస్తే చెప్పండి''

అయోమయంగా చూస్తున్న ఇద్దరూ చటు క్కున చేతులు జోడించారు.

మనవడిని ప్రేమగా దగ్గరకి తీసుకుంటూ మృదువైన స్వరంతో చెప్పాడు శివరామయ్య- ''నిన్న నేను గదిలో కిటికీ దగ్గర నిలబడి బయటికి చూస్తూ కదులుతున్న కొమ్మలూ రెమ్మలూ నాతో కబుర్లు చెప్తున్నట్టే అనిపించి వాటికి పద్యాలు పాడి వినిపించాను. అలా ఎంతసేపు పాడానో... గుమ్మంలో నిలబడి వీడు వింటున్నట్టే నాకు తెలి యదు. కొంతసేపటికి నేను వెనక్కి తిరిగినప్పుడు మెల్లిగా నా దగ్గరకి వచ్చి ఒక్కటే మాట అడిగాడు. 'నాకు నువ్వు తెలుగు చెప్పగలవు కదా!' అని. ఎండి బీళ్లు వారిన నేలమీద వానచినుకు పడినట్టయింది నాకు'' ఆ మాట అంటున్నప్పుడు ఆయన గొంతులో సుళ్లు తిరిగిన బాధ... అప్పుడు అర్థ మైంది ప్రకాశానికి. అక్కడా ఊళ్లో ఒక్కడే ఉంటే ఒంటరితనంతో బాధ పడతాడని కదా ఇక్కడికి తీసుకొచ్చాడు తను. ఇక్కడ ఇంట్లో ముగ్గురు వ్యక్తులుండి కూడా ఒంటరితనమే కదా ఆయన ఎదుర్కొంటున్నది. తప్పు చేసిన భావనతో తల దించుకున్నాడు ప్రకాశం.

''మీకు ఏ శ్రమా ఇవ్వకూడదని నా ఉద్దేశ్యం నాన్నగారూ''

''నాకు తెలుసురా. నేను అర్థం చేసుకోగలను. మిమ్మల్ని తప్పుగా నేను అనుకోవట్లేదు. ఈ వయ సులో పెద్దాయనని చదువు చెప్పమని అడగటం భావ్యం కాదని మీరు అనుకొని ఉండచ్చు. అందులో తప్పు లేదు. కానీ రిటైరైపోయినా కూడా ఆరోగ్యం సహకరిస్తుంటే కనుక తనకి బాగా ఏ విష యంలో ఆసక్తి ఉందో.. మొదటి నుంచీ ఏ పని తనకి అలవాటో అందులో కాస్తో కూస్తో కాలం గడ పాలని కోరుకునే మనస్తత్వం ఉన్నవాళ్లూ ఉంటారు. అదే వాళ్లకి కొండంత బలం ఇస్తుం దేమో? మహాభాగ్యం అని మనమంతా చెప్పుకునే ఆరోగ్యం ఇన్నేళ్లుగా నా వెన్నంటే ఉంది. ఇప్పటికీ నాకు శారీరకంగా అనారోగ్యం ఏమీ లేదు. ఒక్కసా రిగా బుర్ర స్తబ్దుగా అయిపోవడంతో మనసుకి తట్టు కోవడం కష్టమై... ఉన్న వయసు కంటే అధిక ముసలితనంతో మీకు కనపడుతూ ఉండి ఉంటాను. దాన్ని వదిలించుకోవాలంటే మను షుల్లో పడాలి నేను. నా ఒంటరితనం కొంచెమైనా పోగొట్టాలని మీ అమ్మే వీడి నోట ఆ మాట పలి కించిందేమోరా? నాకిప్పుడు ఎంత సంతోషంగా ఉందో తెల్సా? ఈ మూలంగానైనా మనవడు నాతో రోజూ కొంతసేపు గడుపుతాడు కదా. వెయ్యి ఏను గుల బలం వచ్చిందిరా నాకిప్పుడు ఆ బలం ఇచ్చింది ఏ టానిక్కో కాదు. నా మనవడు'' ఆయన కళ్లల్లో మెరిసింది తడి... కానీ అది కన్నీరు కాదు... ఆనందబాష్పాలు.

☆